

Ούτω λοιπὸν, κατὰ λογικὸν τῆς ἀγωγῆς ἀποτέλεσμα, ή 'Ροδώπη, ή μελαψὴ καὶ βομβαντικὴ κόρη τῆς Μαρίας ἐδέχθη ἐντὸς τῆς ψυχῆς της τοὺς φλογεροὺς λόγους οἵτινες ἔρρευσαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ παρ' αὐτὴν κειμένου Ἰωσηππίνου, οὗτος ἐν αὐτῷ ἀφιέρωσε τὰς μελλούσας τῶν χρυσῶν δνείρων τῆς ἑλπίδας. Οὕτω κατὰ φυσικὸν καὶ ἀπλούσατον λόγον περιέβηλε τὸν νέον δικηγόρον διὰ περιλαμπῶν χρωμάτων, θρήνουσα διὰ τὸ ἄγγελος τῶν μηκρῶν ἀγρυπνιῶν της, ή ἀτμόπλαστος εἰκὼν, ήν διεώρχει κατὰ τὰς τεταρχμένας αὔτης νύκτας, οὕτω τέλος ἤρχει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, καὶ τὸν ἡγάπητον μετὰ κρατητούτου πάθους, γνωρίζουσα διὰ ἐπίστης καὶ αὐτὴ ἀντηγχπάτο ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ καὶ φραντασιώδους Ἰωσηππίνου.

Ότε δὲ ὁ Ἰωσηππίνος ἐνόπιον διὰ μόνον ή 'Ροδώπην ἤδυνατο νὰ τὸν καταστῇση εύτυχη, ἐπορεύθη εἰς τὰν οἰκίαν τοῦ κλητῆρος καὶ ἐζήτησε τὴν ὄρφανήν. Ἄλλ' ὁ κύριος Φρισώ — μᾶς τὸ εἶπεν ήτο — ἀπειπόνθη ἀποτόμως καὶ δριστικῶς τὴν πρότασιν. Ά; ήτο καὶ ἐκατομμυριοῦχος καὶ σώφρων ὁ Ἰωσηππίνος, δὲν ἤτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ζητούμενον σύνδεσμον, διότι ὁ προκατειλημένος σύζυγος τῆς Μαρίας τὸν ἔθεωρει ὡς ἔχοντα ἀνεξάλειπτον στίγμα, ὡς ὁ Κατν. — ἦτον ἀπὸ τὸ Ἀρέλατον.

Τὴν ἐπιουσαν τῆς συνεντεῦσες τῆς 'Ροδώπης μετὰ τοῦ μητριοῦ, ἔξηλθεν οὗτος διὰ ὑποθέσεις καὶ ή 'Ροδώπην κλεισμένην εἰς τὸ δωμάτιόν της δὲν ἤδυνατη νὰ διάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὡς ὑπεσχέθη. Ο δὲ Ἰωσηππίνος, ματάίως περιμείνας, ἐπέστρεψε μετὰ μίκη δροντὸν καὶ ἐτάθη εἰς γνώνικαν τινὰ τοῦ παρακειμένου δρόμου, προσηλῶν τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν τοῦ κλητῆρος· ἀλλ' οὐδεὶς ἐφάνη, εἴτε ἐν σημείον διπισθεν τῶν ὕπαιθρων εἰδεῖ, καὶ ὑπωπτεύθη ὅρθως; διτεῖ δέ γέρων ἐδιπλασίσετο τὴν αὐτηρότητα τῶν πράξεων. Δὲν ἀμφίβαλλεν δῆμως περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς 'Ροδώπης, ἵνα δὲ δὲν ἤλθεν ὡς ὑπεσχέθη, ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ γέροντος, καὶ ταῦτα διανοθεὶς ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μακρυνθῇ δῆμως, ζητῶν ἀρμοδιωτέρων περίστασιν συνεντεῦξεως.

Ἄλλα τοὺς ἔρωτικοὺς διαλογισμούς του διέκοψεν αἰφνῆς χειρὶ φιλικῶς ψύχσασα τοὺς ὄφους του, ἐστράφη καὶ εἰδεν ἵσταν καλλιτέρων φίλων του τὸν Ἀλφρέδον Λαζαρόν, περιβότον ἥδη ἐν καὶ νέον δοντα, εἰς τὰ δικαστήρια τῆς Τολώσης.

— Φίλε μου, εἶπε ὁ ἀρχαῖος δικηγόρος, ὑπερασπιζόμαι μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἵταλόν τινα Ῥημόντην ἐπὶ δολοφονίᾳ κατηγορούμενον· μήπως γνωρίζεις; αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Εἴγω; ἀνθρώπον ἐπὶ δολοφονίᾳ κατηγορούμενον; ἐπεφώνησε φρίττων ὁ Ἰωσηππίνος.

— Ή ἔρωτος μου, ω; θὰ ἴδης;, δὲν εἶναι δον τοῦ φάνεται ἀποτοπος. Ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τοιούτου δνομα ἀλλη τις ὑπόνοια ἐγείρεται εἰς τὸ πνεῦμα μου· Ἅκουσον. Τὴν αὔγην ὑπῆγα εἰς τὴν φυ-

λακήν ἵνα ἰδῶ τελευταίαν φορὰν, τὸν ἀπεχθῆ πελάτην μου. Τὸν εὔρον κοιμώμενον· φοβερὸς ἐφάλτης ἐπλάκονε τὸ στήθος του, διότι ἀπήγγειλε λόγους κεκομμένους, φρασεις ἀσημάντους καὶ ἀσυναρτήτους, καὶ εἶχε νευρικοὺς σπασμοὺς οἵτινες μοῦ ἐπάγωσαν τὴν καρδίαν. Ἐν τούτῳ ἔρρευσεν ἀπὸ τὸ στόμα του ἐν δνομα τὸ δνομα του Βουδρός. (ἀκολουθεῖ)

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΓΑΙΑ ΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

'Ιστορία Ζαλετας.

(Συνέχεια, δρα φυλλάδιον 41.)

Δέος ἡμέρας ὅτερον, ὁ ὀδοιπόρος, ἀντὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Δ. . . . , ἀπ' ἐναντίκας ὑπέρποτε ἦν ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ ἐν τῇ πόλει ταύτη. Πάσσας τῆς ἡμέρας ταῦς ὥρας τὰς εἰχεν ἀφιερώσει εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὴν Ἀγγελικὴν, ὅταν δὲ αὐτὴν δὲν ἔβλεπεν αὐτοπροσώπως, ἐδίδετο εἰς τὴν θεωρίαν τῆς εἰκόνος της. Διότι ἀλλάξεις δωμάτιον ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῷρα Ταχυδρομείω, ἔβλεπεν ἥδη τὴν κόρην ἀπὸ τοῦ παραθύρου του ἐργαζομένην εἰς τὸ ἰδικόν της.

— Διάβολε! ἔλεγεν ὁ Μορισώ πιστεύων αὐτὸν πάντοτε διὰ τὴν δάλειαν παραχρέμενατα, μανιώδης εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διὰ τὴν τελευταῖς ἐνθύμησιν.

‘Ο δὲ Λέων, δπω; ἐκ τούτου προμηθευθῆ ἐτέρην τινὰ συνέντευξιν, παρέτεινε τὴν πλάνην τοῦ φίλου του — αὐτὸς δ Γαβριὴλ εἶχε οἰκοιοποιηθῆ τὸν φιλόδοξον τοῦτον τίτλον, — διτεῖς πάλιν ἐξ οἰκείων προαιρέσεως ἐκτείνων τὸν κύκλον τῶν ἐκδουλεύσεών του προσέφερεν ἐξ δύναματος τοῦ Κ. Ἐρθεῦ εἰς τὴν Λουτζαν 10,000 φράγκων διὰ τὸ φυτόν.

‘Αλλ' ή θεία, ἐλπίζουσα διὰ ηθελεν οὗτος δώσει πέρας εἰς τὰς διαπραγματεύσεις ἀπεγήνατο διὰ καὶ 20 χιλιάδας φράγκων ἀν τὴ προτέφερον ηθελετὰς ἀπορρίψει.

‘Ο δὲ Λέων δης; εἶχεν ἀνακοινώσει τῷ θείῳ τὴν ἀνακάλυψίν του, εἰς πάσταν του πρὸς αὐτὸν ἐπισόλην εὑρίσκει καὶ ἀνὰ μίαν πρόφρσιν τοῦ νὰ μένῃ εἰς Λ .. χωρὶς οὐδὲν νὰ τῷ ἀναφέρῃ περὶ τοῦ ἀληθοῦ; λόγου τοῦ παρατείνοντος τὴν ἐκεὶ διαμονήν του. — «Τὸ ἄνθος τοῦτο εἶναι αἴσθημα εἰς τὴν κυρίαν του. — Ἐχω ἀνάγκην τῆς διπλωματίας. — Εἴκαμα ταχτικὴν πολιορκίαν. — Εἰσῆλθον εἰς τὰ διχυρώματα τοῦ ἔχθροῦ. — ‘Απέκτησα τὴν εἰκότα τοῦ φυτοῦ. — Ίδού ἐγὼ ἀποκρούμαται ἀπὸ τῶν χαρακωμάτων, ἀλλ' ἀφησα ἐν αὐτοῖς συνένοχον ἀφωσιώμενον. — ‘Ἐκ ταῦ παραθύρου βλέπω τὴν δάλειαν, καὶ αἱ ἐλπίδες μου ἀναπτεροῦνται. ‘Η κυρία αὐτῆς ἀπέρριψε δεκάκις χίλια φράγκα κατλ.

Τοιαύτη ήν δὲ περίληψις τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Λέοντος.

‘Ο δὲ θεῖος τῷ ἀπεκρίνετο « — Θέρρος ! πρέπει νὰ γίνωμεν κύριοι τῆς θέσεως ! Ο πρύγκηψ ἀποδέχεται πᾶταν τιμήν. — Προσφέρει εἰκοσι χιλιάδας φοράγκων ! Προσφέρει τεσσαράκοντα χιλιάδας ! — Δέκα ήμέραι ἔτι μᾶς μένωσι διὰ νὰ νικήσωμεν αὐτὸς εἶναι τὸ ὑπερόγραφον τοῦ ‘Γέρερ-Ασπούρο, κτλ. »

Ἐπειτα δ. Κ. Ἑρβεύωργίζετο καὶ ηπείλει. — ‘Ο πρύγκηψ θέλει νὰ διακόψῃ τὰς διαπραγματεύσεις.

— Βράχιθμευ καὶ αἴτιος εἰσαι σὺ, ἄθλις ! — Άρπη τὰ πάντα καὶ ἐπανελθε τάχιστα . . . Προτιμῶ τὴν ἀτυχίαν ταύτην ἢ τὴν λαταστροφήν μου . . . Σὲ περιμένω ἀνυπομόνως . . .

‘Αλλ’ ὁ Λέων ἀπεκρίνετο πρὸς ταῦτα. — ‘Ακόμη μίαν ήμέραν ! δός μοι μίαν μόνην ήμέραν ! — Άνο ήμέρας ! καὶ θριαμβέω καὶ ἀναχωρῶ ! — Τρεῖς ή μέρας πρὸς Θεού ! Καταπράγνον τὸν πλήρη πατέλαι αναδέχομαι ἐγὼ τὰ λοιπά. — Αὔριον ἢ νίκη ή θάνατος ! . . . χθὲς ἔκκηρ μέγα βῆμα ! . . .

Ίδου δὲ τὸ βῆμα διπέρ δέ τοι θέλων ἔκκηρ μέγα ἀληθῶς καὶ ἐννοεῖτε τὴν χαράν του . . .

‘Η Ἀγγελική τῷ ἐμήνυσε διὰ πιστῆς γυναικὸς νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸν κηπὸν τῆς θείας αὐτῆς. ‘Η πρὸς τοὺς ἀγροὺς μικρὰ θύρα θὰ ἦναι ἀνοικτή.

Κρίνατε ἂν δὲ οἱ οδοιπόροις ὑπῆρξεν ἀκριβῆς . . . ‘Η Κ. Λουΐζα εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἡ ἀνεψιὰ ἐπεφάνη μόνη μετά τινος ἀκολούθου.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Λέοντα διακόπτουσα τὰς χαρομοσύνους ἐπιφωνήσεις του, μὲ ἀναγκάζετε νὰ καταπατήσω χρέος ἵερδον, δπως ἐκπληρώσω ἔτερον ἱερώτερον ἔτι. Επίστευσα εἰς τὴν εἰλικρινείαν τῶν πρᾶς ἐμὲ περιποιήσεών σας καὶ ίδου ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω ἀπόδειξιν τούτου . . .

— Όμιλησαι, κυρία, ἐφώνησεν ἐνθέρμως δὲ νεανίας, γνωρίζεις δτι τὸ πᾶν δύνασαι ν ἀπειπήσῃς παρ’ ἐμοῦ, καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωὴν . . .

— Μὴ ἐπαναλαμβάνῃς δτι ηδη εἶπες πλέον τοῦ δέοντος, καὶ δτι ἐγὼ δὲν δύναμαι, κύριε, νὰ ἀκούσω . . .

— ‘Α ! τούλαχιστον δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς ὡς ἀκριτόμυθον !

— Οὔτε διότι ἔγραψες τὴν εἰκόνα μου ἀντὶ τῆς τελευταῖς ἑρθυμίσεως ; Οὔτε διότι, ἐνῷ ηδη ἐπεισθῆς δτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς τὸ ἄνθος ἐκεῖνο, μένεις εἴτε εἰς Λ. . . ; Βλέπεις, κύριε, δτι γνωρίζω τὰ πάντα ;

— Τότε γνωρίζεις καὶ δτι οὐδεμία δύναμις θέλει μὲ ἀποχωρίσει πλέον ἀπὸ σοῦ . . .

— ‘Ω ! ἀπ’ ἐναντίας ἥλιθον ἐδῶ δπως σε προσκλέσω νὰ ἀναχωρήσῃς φέρουσά σοι δτι τόσου ἐπιμόνως ζητεῖς.

— Τὶ θέλεις ἄρα νὰ εἴπῃς;

— Ή δάλειει ἐκείνη δι ήν προσφέρεις τιμὴν τόσον μεγάλην, δ θησαυρὸς ἐκείνος, δη ή θεία μου ποτὲ δὲν θέλει πωλήσει, ἀνήκει καὶ εἰς ἐμὲ ὡς

Εὐτέρη. Τόμ. Ζ’. φυλ. 42.

καὶ εἰς αὐτὴν, κύριε, καὶ σοὶ τὴν δίδω ἐγὼ δωρεάν ηδη δύνασαι νὰ τὴν λάβῃς καὶ νὰ ἀναχωρήσῃς ἀμέσως.

Καὶ οὕτω λαλούσα, ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα καταβάλλουσα, ὧρᾳ καὶ καρτερικῇ, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἀρνίον, ἡ Ἀγγελική, χωρὶς νὰ ἐντείσῃ τὸν νεανίαν τῷ ἐδείκνυε τὴν τελευταῖαν ἑρθυμήσιν, τὴν πρὸς αὐτής καλλιεργηθεῖσαν.

Πλὴν εἰς μάτην ἐπινέλαβε τὴν ἡρωϊκὴν αὐτῆς προποφράν, εἰς μάτην διέλαμψεν εἰς τοὺς δόφιθαλμοὺς τοῦ Λέοντος δ χρυσὸς τοῦ ίνδου ἡγεμόνος· ἔντι νὰ λαβῇ τὴν πολύτιμον δάλειαν, ἥρπασε τὴν τρέμουσαν χειρὶ τῆς κόρης καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς ἐφώνησε.

— Νὰ δεχθῶ τὸ ἄνθος αὐτὸς καὶ νὰ σὲ χάσω; Ή θεέ μου! τότε θὰ τὸ ἐπλήρωνα ἀκριδώτερον ἢ ἔν διδίχ δόλον τὸν χρουσὸν τοῦ Νιδζέμ.. .

Οχι, τὸ ἀπορρίπτω καὶ μένω πλησίον σου, Ἀγγελική ἀλλ’ ἀντὶ ἀγνώστου, διαβάτου, διαπραγματευμένου ἀγοράν, ίδου ἐγὼ παρουσιάζομαι ζητῶν τὴν χειρά σου ήν σήμερον θέλω ζητήσει παρὰ τῆς θείας σου! . . .

Ή δὲ Ἀγγελική, καὶ τοι προέβλεπεν ίσως τὴν λύσιν ταύτην, ἐπὶ τοσοῦτον ὅμως ἐξεπλάγη, ὥστε ἀπ-χώρησε χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ καὶ σχεδόν λειπούχοδικα.

Ο δὲ Λέων, δστις εὐκρινῶς ἀνεγίνωσκε τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγνῆς ἔκει η; καὶ τρυφερᾶς ψυχῆς οὐδὲν ἐζήτησε περισσότερον, ἀλλὰ τὴν ἀπεχιρέτησεν ἐπαναλαμβάνων — Τὴν ἐσπέραν . . .

Καὶ ἐπανελθών εἰς τὸ κατάλυμά του εὗρε τὸν Μορισώ, δστις ἄμα ίδων αὐτὸν ἐφώνησεν ἐν ηθει θριαμβικῷ.

— Ελθὲ λοιπὸν, φίλατα! ἄλλοι ἐποδέμησαν καὶ ἐνίκησαν διὰ σέ. Συνεφώνησα περίπατον μὲ τὰς κυρίας ἐκείνας εἰς τὸ δάσος τῆς Λίμνης. Ήν εὑρεθῆς ἔκει ἐκ τύχης δῆθεν ἐγὼ μὲν θὰ δώσω τὸν βραχίονα εἰς τὴν ὀνεψιάν, σεις δὲ θὰ προσφέρετε τὸν ίδικόν σας εἰς τὴν θείαν, καὶ θὰ ἐπαναλάβετε τότε τὴν σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν τῆς δαλείας!

— Βεβαίως, ἐσκέφθη δέ τοι ἀποδεχόμενος τὴν πρότασιν μετ ἐνθουσιασμοῦ, αὐτὸς δ Μορισώ εἶναι πλασμένος εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κάμη ἐκδουλεύεις!

Ἐ.

Ἄσσις τὸν δράματος. — ‘Ζστερόγραφο.

Τωδότε τὰς ἀκολούθους ήμέρας, δέ τοι εἶγεν ἐπανέλθει εἰς τὴν οἰκίαν Δενώ καὶ μεγάλαι διαπραγματεύσεις συνεζητοῦντο ταπεινῇ τῇ φωνῇ, διαπραγματεύσεις δην τὸ νέον ἀντικείμενον μόνος ήγνοις δ προκαλέσας αὐτὰς Γαβριήλ.

Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἐξηκολούθει λέγων περὶ δαλείας, οἱ ἄλλοι ἐλάλουν περὶ γάμου χωρὶς αὐτὸς νὰ ἀκούῃ.

Τολμηρὸς τῆς προτεραίας λάτρης, σήμερον ἐντιμος μηνιστήρκαι περισπούδαστος, δ Ερβεύ, ἀμα τὴν ζωὴν

καὶ τοὺς σκοπούς; αὐτοῦ ἐξέθεσε καὶ αἱ προτάσεις του παραδεκταὶ ἐγένοντο παρά τε τῆς θείας καὶ τῆς ἀνεψιᾶς.

Δὲν εἶναι δὲ ἵσως ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην διτὶ ἀν δ' Αἴων ἐδέχετο τὴν τελευταῖαν ἐνθύμησον ἵκαν ὑπήκουεν εἰς τὸς περὶ ἀναχωρήσεως προκλήσεις, ή Ἀγγελικὴ ηθελεν ἀποθάνει ἔκ θλίψεως.

‘Η δὲ Λουΐζα ἐν μόνον εἶπεν εἰς τὴν νεάνιδα, τοῦτο.

— Ἐπειδὴ ἀγαπᾶς αὐτὸν καὶ εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου, ἀπαγε ἐγὼ νὰ φαρμακώσω τὴν ζωὴν σου μὲ θλίψιν αἰώνιον!

Καὶ ἡσαν αἱ λέξεις αὗται τῆς θείας λυπηρὰ καὶ συμπαθητικὴ ἀνάμνησις τοῦ μυστηρίου τῆς ιδίας αὐτῆς ζωῆς.

‘Αλλὰ μετὰ τὴν ἀρμονίαν τῶν καρδιῶν ἀνάγκη ἦν νὰ κανονισθῇ ἡ τῶν συμφερόντων. Ή μὲν Ἀγγελικὴ οὐδὲν εἶχε νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν, δὲ δέ Λέων ἐπὶ μόνης τῆς περιουσίας τοῦ θείου του ἐβασίζετο. ἀλλὰ πῶς δὲ θείος ηθελεν ἐκλάθει τὸν γάμον τοῦτον;

Καὶ τὰ πράγματα ἡσαν ἔως ἐδῶ, δτε, ἐνῷ πρωΐαν τινὰ ἡσαν συνηθροισμένοι ἐν τῇ αιθούσῃ τῆς Κ. Δενώ καὶ δὲ μὲν Μορισσώ ἐξέθετε τὴν βλάστησιν τῆς δαλείας, ή δὲ Ἀγγελικὴ προσεποιεῖτο διτὶ ἡκροάζετο αὐτὸν φυλλολογοῦσα βιβλίον τι, ἐνῷ πραγματικῶς ἡκροάζετο τὸν Λέοντα ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ θρονίου της, ή θύρα τῆς αιθούσης ἡνεῳχθη καὶ δὲ Λέων εἶδεν εἰσερχόμενον — ποιον; — τὸν θείον του αὐτοπροσώπως, περὶ οὗ οὐδὲν εἶχε μάθει ἀπὸ πέντε ἥδη ημερῶν!

Διότι ἀπορῶν οὗτος τὶ νὰ πράξῃ εὑρισκόμενος μεταξὺ τῶν ἀπειλητικῶν ἐπισπεύσεων τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνος καὶ τῶν μελλήσεων καὶ ἀναβολῶν τοῦ ἀνεψιοῦ, ἐπιβούσθεις ἐπὶ ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἔφθασεν εἰς Λ. . .

Καταβάς δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ταχυδρομείων, ἐντὸς πέντε στιγμῶν ἔμαθε τὰ πάντα . . . καὶ ἐμάντευσε τὰ λοιπά. Ότι δηλαδὴ δὲ Λέων, ἀφέσας τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκίας Ἐρβευ χάριν τῶν ἰδίων ἐκτοῦ, ἀντὶ νὰ θηρεύῃ δαλείας, ἐθήρευε γάμους!

Καὶ τότε δὲ ἐμπορὸς ἀνεφάνως ἀστραπὴ ἐν μέσῳ τῆς αιθούσης τῆς Λουΐζης καὶ ώς κεραυνὸς ἐδρόντησε . . . Ἀστραπὴ ἀπαίσιος καὶ κεραυνὸς τρομερὸς πρὸς πάντας, οὐδὲ αὐτοῦ ἐξαιρουμένου τοῦ ὑποχρεωτικοῦ Μορισώ, δστις, ἀνακύψας τέλος τοῦ ὑπονοῦ του, ἐνόησεν διτὶ δὲ προστατεύμενος ἦν ἀντίπαλος αὐτοῦ.

Παρ’ ὅλιγον δὲ νὰ ἀνατραπῇ ἐκ τῆς ιδέας ταύτης, ἀλλ’ ἐκρατήθη, ἀνέλαθε τὸν πεσόντα ἀπὸ τὰς χειρας πτilόν του καὶ ἐψυγαδεύθη γενναίως.... διὰ νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τὴν καταιγίδα.

Εὔκολον δὲ νὰ ἔννοησῃ τις τὴν ἔκρηξιν τῆς ὁργῆς τοῦ Ἐρβευ ὑποθαλπομένης ὑπὸ φύσεως αἰματώδους καὶ δαπάνης διακοσίων φράγκων δὲ ἐπλήρωσε διὰ τὴν ἐξαήμερον αὐτοῦ ὄδοις πορίαν.

Λησμονήσας ἐν τῇ ὁργῇ αὐτοῦ καὶ τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνεψιάν, λησμονήσας ποῦ ἦτο, δὲν εἶδε, δὲν παρετήρησε, δὲν ἐστράφη ἢ πρὸς τὸν ἀνεψιόν του καὶ ἐπὶ δλον τέταρτον ὥρας κατεκεραύνωσεν αὐτὸν δι’ ἀπειλῶν, αἵτινες ἔληξαν τέλος εἰς τὸν εὐσημον τοῦτον ἐπιλογον.

— Καὶ ή δάλειά μου, ἄθλιε! ή δάλειά μου!...

Ἄντι πάσης δικαιολογίας δὲ κατάδικος ἐταπεινώθη ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ του καὶ τῷ ἐδειξε τὴν Ἀγγελικήν.

Καὶ τότε δὲ θείος ἐστρεψε τοὺς δραματικοὺς καὶ ἔμεινεν ἐπεπληγένος, πρᾶγμα παράδοξον! — οὐχὶ εἰς τὴν θεάν τῆς ἀνεψιᾶς ἀλλ’ εἰς τὴν θεάν τῆς θείας . . .

Ἐλεγες δὲ διτὶ ἀμυδρά τις ἀνάμνησις, λησμονηθεῖσα βιωτικὴ περιπέτεια ἢ φάσμα τι τῆς νεότητος διηλθεν αἰφνις πρὸ τῶν δραματικῶν αὐτοῦ, ἀνώρθωσε τὰς φριάς αὐτοῦ τρίχας ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ φαλακροῦ καὶ ἐρήνηνε τὴν καρδίαν του ἐντὸς τοῦ ὑπὸ πεντήκοντα χειμώνων καταψυχέντος στήθους αὐτοῦ.

Καὶ ή μὲν ἐντύπωσις ὑπῆρξε στιγμιαία, τὸ ἀποτέλεσμα δύμως παρέμεινε.

Διὸ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς γλυκείας ὄψεως τῆς Κ. Λουΐζης, ὃσει ὑπὸ δυνάμεώς τινος ὑπερφυσικῆς, δὲ μανιακὸς ἐμπορὸς καθησύχασε καὶ ἀπέμαξε τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἴδρωτα. Συνησθάνθη τὸ ἀπρεπὲς τοῦ τρόπου καὶ ἐζήτησε συγγνώμην, καταβλήθεις δὲ ὑπὸ τῆς μελαγχολικῆς φωνῆς τῆς θείας ἐτελείωσε τὴν ὄμιλίαν του διὰ τῶν φιλοφρονήσεων ἀφ’ ὧν ἐπρεπε ν’ ἀρχίσῃ.

Ἐπειτα δὲ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀφίξεως του.

— Λοιπὸν, εἶπε φιλοφρόνως, ἡρχόμην ἐγὼ ὅπως τελείωσω μίαν ὑπόθεσιν καὶ βλέπω διτὶ ὑπάρχουσι δύο. ἀλλὰ καὶ τὰς δύο δυνάμειθα νὰ ζητήσωμεν ταυτοχρόνως.

Καὶ ἐρρίψε πρῶτον βλέμμα ἐπὶ τὴν Ἀγγελικὴν καὶ δεύτερον ἐπὶ τῶν γραφῶν τῆς τελευταίας ἐνθυμησεως . . . Ἀλλ’ ή Κ. Δενώ τὸν ἀνέκοψε νεύσασα πρὸς τὴν ἀνεψιάν της . . .

Κάτωχρος δὲ ἡγέρθη αὕτη καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της . . . ὅπου γονυπετήσασα ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ . . .

Ο δὲ Ἐρβευ ἐπανέλαβε διὰ τῆς ἀποτόμου ἐλευθερίας του.

— Πόσα θέλετε, κυρία, διὰ τὴν δάλειάν σας καὶ ποία ή προϊός τῆς Κ. Ἀγγελικῆς.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ή Κ. Δενώ διὰ σταθερότητος ἡνωμένης μὲ θλίψιν, δὲν πωλῶ τὴν δάλειάν μου εἰς καμμίαν τιμὴν, ή δὲ ἀνεψιά μου πλὴν τῆς ἀρετῆς της ἄλλο ἀγαθὸν δὲν ἔχει.

Ο ἐμπορὸς ἐμβρφασε καὶ εἶπε,

— Βεβαίως, ή ἀρετὴ εἶναι θησαυρὸς ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔχει ἀποδέκτας εἰς τὸ χρηματιστήριον

— Καὶ τὶ μὲν δέλει διὰ προΐκα; ἀνεφώνησεν δὲ Λέων ἐγὼ δὲν ζητῶ εἰμὴ τὴν χειρα τῆς κυρίας,

καὶ ἀναδέχομαι διὰ τῆς τιμιότητος μου τῆς νεότητος, τῆς δραστηριότητος... .

— Νῦ ἀποθάνης τῆς πείνης μετ' αὐτῆς, ἀλήθεια; ὑπέλαβεν δὲ θεῖος σκληρῶς. Άς λείψωσιν οἱ παιδικοὶ λόγοι καὶ ἂς διμιλήσωμεν λογικῶς, ἔξηκολούθησεν εὐρίσκων θελκτικὴν τὴν Ἀγγελικὴν καὶ ἐγὼ ἐπιθυμώ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνεψιοῦ μου. Σᾶς δίδω τριάκοντα χιλιάδας φράγκων διὰ τὴν τελευταίαν ἐρήμησιν, κυρία, καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο ἔστω ἡ ἀρχὴ τῆς περιουσίας τοῦ Λέοντος. Ἐγὼ μὲ δλιγώτερα ἥρχισα τὸ στάδιον μου καὶ ἥδη ἀπεσύρθη τοῦ ἐμπορίου... . Συναίνετε εἰς τοῦτο;

— Αδύνατον, Κύριε, ἄ! αδύνατον εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Λουΐζα μετὰ θλιβερὸν δισταγμὸν καὶ μετὰ προσπαθείας ἡτις ἐφάνη ἔξαντλήσασα τὰς δυνάμεις; της.

— Τότε λοιπὸν, κυρία, ἐπανέλαβεν δὲ Κ. Ἑρβεϋ χολωθεὶς, τότε διατὶ ἐδέχθητε ἐδῶ τὸν ἀνεψιόν μου: Διατὶ ἀφήσατε τοὺς νέους αὐτοὺς νὰ βλέπωνται καὶ νὰ συσχετισθῶσι τοιουτορόπως; Διατὶ, κυρία, δὲν ἔστειλες εἰς δῆλους τοὺς διαβόλους τὸν Λέοντα ἀφ' ἧς στιγμῆς τῷ ἥρνθης τὴν κατηρχμένην αὐτὴν δάλειαν; διὰ νὰ φέρητε ταυτοχρόνω; τὴν δυστυχίαν του, τὴν τῆς ἀνεψιας σας, τὴν ἰδικήν σας; καὶ τὴν καταστροφὴν ἐμοῦ διὰ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως;

— Απ' ἐναντίας, Κύριε, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἡ Κ. Δενώ· ἔαν δὲν ἀπεχώρησα τοὺς νέους τούτους ἀλλήλων, ἀφοῦ ἀνεγνώρισα τὴν μονιμότητα τῆς ἀγάπης των, τὸ ἐπραξία ὅπως παρεκκλίνω τῆς ζωῆς αὐτῶν θλίψεις καὶ μεταμελείας ἀς, ἔαν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν μου, ἥθελετε καὶ ὑμεῖς θεωρήσει σπουδαιοτάτας... .

— Α! ἄ! ἄ!... ὥραῖς λόγοι!... εἶπεν δὲ ἐμπορος σύρων τὸ ὠρολόγιόν του... . Ό ταχυδρόμος ἀναχωρεῖ ἐντὸς δύο ὥρων, καὶ ἐγὼ θέλω τρεῖς ἡμέρας ὅπως ἐπανέλθω εἰς Μασσαλίαν,.. Διακοσίας χιλιάδας φράγκων χάνω, ἔαν δ πρίγκιψ Τίδερ-Ασσούρ φθάσῃ ἐκεῖ πρὸ ἐμοῦ... . Εμπρὸς λοιπὸν, Λέων! Σεῖς δὲ, κυρία, δέχθητε τὴν ἐκφραστὴν τῆς λύπης μου διότι σας δυσηρέστησα, δέχθητε καὶ τοὺς ἀποχωρετισμούς μου ἐκτὸς ἔαν δέχεσθε ἀκόμη (ἄς ἴδωμεν εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις!) τριάκοντα πέντε χιλιάδας φράγκων διὰ τὴν τελευταίαν ἐρήμησιν.

Ταῦτα λέγων δὲ Ἑρβεϋ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἀνεψιοῦ του... . φρίττοντος ἡς ὁ κατάδικος δὲ βλέπων τὴν ζωὴν αὐτοῦ κρεμαμένην εἰς στήμονα... . Ή δὲ Κ. Δενώ παρετήρει ἀλληλοδιαδόχως μετ' ἀγωνίας, ἀνεκφράστου, τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίου, θύρων τοῦ δωματίου τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τὰς εἰκόνας τῆς προσφιλεστάτης δάλειας!...

— Κύριε, εἶπε τέλος πρὸς τὸν ἔπιπορον, σας ζητῶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, χάριν. Εὔχρεστηθῆτε να μὲ ἀκολουθήσετε εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ μάθετε διατὶ δὲι δύναμικι: ν' ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ

τοῦ ἄνθους; μήτε ν' ἀποχωρήσω τὸν Κ. Λέοντα τῆς ἀνεψιας μου.

Ή δὲ φωνὴ δὲ προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, τὸ βλέμμα τὴν συνοδεῦον αὐτὰς ἐπανέρριψε τὸν ἀνθοχόμον εἰς τὴν γοντείαν ἢν ἥδη εἶχεν αἰσθανθῆ.

Διὸ ἡκολούθησε τὴν Κ. Δενώ εἰς τὸ δωμάτιόν της μετ' εὐπειθείας παιδός... .

ΣΤ'.

‘Η ἐκμυστήρευσις τῆς Κ. Δενώ.

Τοῦ δωματίου τὰ παράθυρα ἦσαν πρὸς τὸν κῆπον, ἐνώπιον συμφύτου πρασιᾶς δαλειῶν... . Η θέα αὐτῶν ἔρριψεν εἰς ἔκστασιν τὸν Κ. Ἑρβεϋ. Ἐκτὸς τούτου ὀλόκληρον τὸ δωμάτιον ἦτο κατακόμητον ἐκ τῶν ἀνθῶν τούτων.

‘Η Λουΐζα δὲ καὶ αὐτὴ τόσον ἦτο τεταραγμένη ὅστε ὅτε ἐν σιωπῇ ἐκάθισκεν πλησίον ἀλλήλων κατέκηετο ὑπὸ ἀφράστου συγκινήσεως.

— Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, εἶπεν αὐτὴ (ἡ μήτηρ μου) συχνότατα ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην μου τὰς περιπετείας ταύτας τῆς νηπιότητός μου) θύελλα τρομερὰ ὠρύετο εἰς Μασσαλίαν, συντρίβουσα πάσας τὰς καρδίας ἐν τῇ καταπεπληγμένῃ πόλει καὶ πάντα τὰ πλοῖα ἐν τῇ λυσσώδῃ θαλάσσῃ.. Διό γυναικεῖς τότε, ἀγνωστοὶ πρὸς ἀλλήλας, συνητήθησαν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Καλῆς Βοηθίας, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Παρθένου δεσμεναι. Ήσαν αὐταὶ μητέρες ἐπικαλούμεναι τὴν ἀντίληψιν τῆς Παναγίας ἐκατέρα ὑπέρ τοῦ τέκνου της. Η μὲν μία ἐπερίμενεν οὖν ἐπιταετῇ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπανερχόμενον ἐξ Ἀμερικῆς, η δὲ ἐτέρα ἐπερίμενε τὴν διετὴ θυγατέρα της ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐπανερχομένην μετὰ τοῦ πατρός. Αἱ δύο μητέρες ἀνεκοίνωσαν ἀλλήλαις τοὺς φόρους αὐτῶν, ἐνηγκαλίσθησαν δὲ ἀμοιβαίνως, ἐνώπιον τῆς Παρθένου μαθοῦσαι δτι οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα των ἐπέδρικεν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, τοῦ Βαλθάσαρ, παραδρομένου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ τῶν ἡγρίων κυμάτων τῆς θυελλώδους θαλάσσης, ἔξωθεν τῆς Μασσαλίας.

— Τοῦ Βαλθάσαρ! ἐπανέλαβεν ἐν ἔκατῷ δὲ Κ. Ἑρβεϋ ἀναζητῶν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ τὸ σημεῖο τοῦτο... .

Τῇ ἐπαύριον τὴν πρώταν, η θάλασσα ἀπέρριπτεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τὰ συντρίμματα τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου καὶ τὰ πτώματα τοῦ πληρώματος... . Οι δύο πατέρες ὅμως ἐσώθησαν καὶ ἦσαν ἥδη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γυναικῶν των, εἰς μάτην πλὴν ἀνεζήτουν τὰ τέκνα ἀφ' ὧν ἡ τρικυμία τοὺς εἶχε χωρίσει. Καὶ ὥρα εἶχε παρέλθει ἐν τῇ φοινώδει ταύτη τη προσδοκίᾳ, ὅτε τὰ κύματα ἔφερον εἰς τὴν ἄμμον σανίδα μεγάλην ἐφ' ἧς ἦσαν τὰ δύο παιδία λειποθυμημένα μὲν, ἀναπνέοντα δρως; ἔτι. Ή κοινὴ σωτηρία ὠφελεῖσθε εἰς τὴν γενναιότητα τοῦ ἀρρένος, δέσαντος μεθ' ἔκατον ἐπὶ τῆς σανίδος τὴν κατὰ τὸν πλοῦν γλυκεῖται αὐτοῦ σύντροφον.

— Καὶ τίς ἡτον ἡ κόρη ἔκεινη; Ἡρώτησεν δὲ Κ. Ἐρεύ.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Δενώ...
Οἱ ἐμπόροις ἀπέμαζε τὸ μέτωπον καὶ ἐπλούσιος πρὸς αὐτὴν τὴν ἔδραν του.

— Ἐννοεῖτε τὴν ἀγάπην ἡτις ἐκ τούτου ἐγενήθη μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, καὶ ἡτις καθιερώθη ἐκ τοῦ μειδιάματος τῶν δύο παιδίων, σωθέντων διὰ τοιούτου θαύματος.

Μᾶς ἔφερον ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Καλῆς Βοηθείας, μᾶς ἀφιέρωσαν ἀμφοτέρους εἰς τὴν Ἀγίαν Παρθένον καὶ μᾶς ἐμνήστευσαν ἐπισήμως διὰ τὸ μέλλον...

Δύο λοιπὸν ζωαὶ, οὕτως ἀρχίσασαι, δὲν ὥφειλον καὶ δόμοῦ νὰ ὑπάρχωσι καὶ δόμοῦ νὰ τελευτήσωσι;

Τρία ἔτη διήλθομεν ἀποκαλοῦντες ἀλλήλους μικρὸν ἄνδρα καὶ μικρὰν γυναικὰ... Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθομεν, δὲ μὲν Ἀλέρτος εἰς ἐκπαιδευτήριον τι, ἐγὼ δὲ εἰς παρθεναγωγεῖον καὶ κατὰ τὰ τοῖα ἐπόμενα ἔτη δὲν εἰδομεν ἀλλήλους εἰμὴ κατὰ τὰς διακοπάς.

Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ ἀποχωρισμὸς ἡμῶν ἐγένετο ἐντελῆς, διότι δὲ Ἀλέρτος περιηγήθη μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἀρχὰς μὲν τὴν Εὐρώπην, ἀκολούθως δὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ πάντοτε μὲ ἔγραφε καὶ ἐλάμβανεν ἀπαντήσεις μου καὶ ὑπέρ ποτε προσεφερόμεθα ἀμοιβαίως ὡς μνηστῆρες ἀχώριστοι.

Ἐφθάσαμεν λοιπὸν οὕτως, ἐγὼ μὲν τὸ εἰκοστὸν, ἐκεῖνος δὲ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας ἡμῶν, καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολὴ του, ἡ τρυφερωτέρα πασῶν καὶ προσφιλεστέρα μοι ἀνήγγειλε τὴν ἐντὸς μηνὸς ἐπάνοδόν του καὶ τὸν προσεχῆ ἡμῶν γάμον ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ βαμοῦ πρὸ τοῦ ὅποιου ηὐλογῆθη ὁ παιδικὸς ἡμῶν ἀρρεῖψαν.

Εἶχον λοιπὸν ἐγὼ ἀνὰ χείρας τὴν χαριμόσυνον ταύτην ἐπιστολὴν καὶ κατέβρεχον αὐτὴν μὲ δάκρυα χαρᾶς, διότι δὲ πατήρ μου, σοθιρὸς εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμόν μου, μοὶ ἀνήγγειλεν διότι οἱ ἀρραβώνες ἔκεινοι ήσαν πρᾶξις παιδαριώδης καὶ ἐπρεπε νὰ τοὺς ἀπορρίψω, διότι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπανίδω τὸν Ἀλέρτον καὶ διότι ἐσκόπουν νὰ μοῦ παρασκευάσωσι τὸ μέλλον καλλήτερον...

Τὸ μέλλον δὲ τοῦτο ἦν ἀγνωστός τις, ἐν καλὸν μέρος, ὡς λέγουσι, μετὰ τοῦ ὅποιου προέκειτο νὰ μὲ νυμφεύσωσι.

Ἐγὼ ἡρνήθην αὐτὸν ἐπιμόνως καὶ δόλοκληρον ἔδομάδα διήλθον κλαίουσα ἀκαταπαύστως.

Ἄλλ' ὁ πατήρ μου διέδωκεν διότι ἀσθενῶ καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἡμῶν εἰς τὸν Ἀλέρτον.

Ἔ δὲ μήτηρ μου ἐθλίβετο μὲν μετ' ἐμοῦ, ἀλλ' οὐδὲμιάν εἶχε νὰ μοὶ δώσῃ ἐλπίδα.

Τρέμουσα διότι ἔμελλον νὰ μείνω ἀνευ εἰδήσεων περὶ τοῦ Ἀλέρτου, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιστολῆς, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου σημείου ζωῆς, ἐδόξθη ἐσπέραν τινὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός μου καὶ τὴν ἡρώτησα.

— Καὶ δὲ μηνοτήρ μου λοιπὸν μὲ ἐγκαταλείπει καὶ αὐτός; Λησμονεῖ λοιπὸν καὶ αὐτός, ω; δὲ πατήρ μου, τὸ ναυάγιον τοῦ Βαλθάσαρ, τὴν Παναγίαν τῆς Καλῆς Βοηθείας καὶ τοὺς ἀμοιβαίους ἡμῶν ὄρχους;

‘Αλλ' ἡ μήτηρ μου ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν μοὶ ἀπεκρίθη εἰμὴ διὰ στεναγμῶν.

‘Αλλὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας τοσοῦτον ἐπιμένως τὴν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἀποκριθῇ, ὥστε ἀπεφάσισε τέλος νὰ διμιλήσῃ.

— Δυστυχὲς τέκνον μου, εἶπεν, ἀπειρος εἶσαι ἔτι τοῦ δίου καὶ τῆς ἀθρωπότητος πρέπει καὶ τὰ δύο νὰ τὰ γνωρίσῃς καὶ νὰ διλγωρής καὶ τῶν ὄντες ποπολυμάτων καὶ τῶν ἀστασιῶν των.

— Ο Ἀλέρτο; ἀστατος; ἀδύνατον! ἀνέκραξα ἐγὼ δεικνύουσα τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν του.

Η μήτηρ μου τὴν ἐπανέγνωσε μετὰ θλίψεως καὶ ἐπανέπεσεν αὐθίς εἰς τὴν σκυθρωπὴν αὐτῆς σιωπὴν λέγουσά μοι διότι δὲν εἴλα Iκχάντης νὰ τὴν ἐννοήσω...

Ἐπειτα διὰ λέξεων σκοτεινῶν καὶ ἀμφιβόλων μοὶ εἶπεν διότι, εὐπειθέστερος ἐμοῦ εἰς τὰς θελήσεις τῆς οἰκογενείας του, δὲ Ἀλέρτος ἐστρεψε τὸ βλέμμα καὶ τὴν καρδίαν του ἀλλαχοῦ, διότι ἐπανέστρεψεν εἰς Ἀμερικήν, ἔθισ ανέμενεν αὐτὸν ἡ περιουσία καὶ ἡ γειρά ἀποίκου τινός.

Καταθεβόλημένη ἔμεινα... ἀλλὰ μαρτύρομαι τὸν Θεόν, διότι δὲν ἐπίστευσα τὴν μπτέρα μου.

Δὲν τὴν ἐπίστευσα, διότι θὰ ἀπέθνησκον τότε, ἐνῷ ἐγὼ ἔζησα ἀκλόνητος ἐν τῇ πίστει μου.

Μ' ὅλον δὲ τὸν ἀποκλεισμὸν εἰς ὃν εὑρίσκομνη, ἔμαθα διότι δὲ Ἀλέρτος ἀνεγάρει τῷν τοντοῖς.

Καὶ τότε ἐπεσα ἀσθενής, δὲν ἐπίστευσα δύως οὔτε ἡδη διότι ἦν ἀπίστος..

Ἐγ τούτοις ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς μου ἔφθασε κατ' ἀπαίσιον δὲ συγκαιρίαν συνέπεσε μὲ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀλέρτου.

Ο πατήρ μου ἐφοβήθη τεβεαίως διὰ τὴν ζωὴν μου· καθότι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας μὲ ἐνέπληση περιποιήσεων καὶ θωπειῶν· ή κλίνην κατεκαλύφθη ὑπὸ ἀνθέων καὶ δώρων παντοδαπῶν· ἀλλ' ἐπὶ τὰ ωραῖτερα τούτων, σταλέντα ἐκ τοῦ πλοουσίου μέρους, τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Ἀλέρτου, μόλις ἔριψε βλέμμα θολὸν ἐκ τῶν δακρύων.

Ιρρὶς τὸ ἐσπέρας δὲ, μόνη μετὰ τῆς μητρός μου μείνασα, ἡδυνήθην τέλος νὰ ἀνακουφίσω τὴν καρδίαν μου.

— Αγαπή μου μήτηρ, εἶπον δὲν εἶναι ἀληθὲς, διότι δὲ Ἀλέρτος δὲν μὲ ἐλησμόνησεν, διότι δὲν θ' ἀναχωρήση χωρίς νὰ μὲ βεβαιώσῃ περὶ τῆς ἐλεύσεως του;

Ἡ δὲ μήτηρ μου, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, μὲ ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς καὶ μεταβάσα εἰς τὸ δωμάτιον της μοὶ ἔφερεν ἀνθοδέσμην μεγάλην..

Τὴν βλέπω ἔτι ἐν τῇ χλωερότητι αὐτῆς, ἔζηκολούθησε λέγουσα διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης· ή Κ. Δενώ, ἐνῷ δὲ Ἑρεύε σφέρε τὸ βινόμακτρον εἰς τὰ δύματά του· ἵτο συλλογὴ τῶν ὥραίων τούτων

δαλειῶν, πρωτοφανῶν τότε καὶ καλουμένων παρὰ τῶν Ἀγγλῶν *Forget me not* — ἐνθυμοῦ μου! Ναὶ βλέπω ἔτι τὰ ἀργυρᾶ των πέταλα, τὰ ἀναδίδοντα ώσει χρυσῆν τινα ἀντανάκλασιν καὶ τὰ φύλλα των τὰ μαλακὰ ώς ἀνάχρονον. Ἐν τῇ σκιᾷ ἡτις ἐκάλυπτε τὸν κοιτῶνά μου, ἐν τῷ ζόφῳ ἐν ᾧ ἡ ψυχή μου ἦτο βεβούθισμένη, μοὶ ἐφάνησαν ώς συνενοῦντα ἐν ἑκυτοῖς τὴν λάμψιν καὶ τὸ μειδιάμα τῆς Ἱριδοῦς καὶ τοὺς μαργαρίτας τῆς πρωΐῆς δρύσου.

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχεστέρα τῆς ζωῆς μου.

Οἱ Αλέρτος δὲν θὰ ἀναγωρήσῃ χωρὶς νὰ σὲ φιλοδωρήσῃ τούλαχιστον διὰ τὴν ἕορτήν σου, εἰπεν ἡ μήτηρ προσφέρουσά μοι τὸν ἀνθοδέσμονι σοὶ σέλλει τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ ἐγώ ἐπεφορισθῶν νὰ σοὶ τὰ προσφέρω ὡς τελευταίαν ἐνθύμησίν του.

— Τελευταίαν ἐνθύμησίν του! αὐτοῖς ἀγάπησον αὕτης απὸ τῆς γλυκυτέρας ἐλπίδος εἰς τὴν ἀγωνίαν τὴν μαλλον σπαρακτικήν. . . .

Ἡ μήτηρ μου μοὶ ἐπανέλαβεν αὖτις ὅτι ὁ Αλέρτος ἐπορεύετο ἐπιδιώκων τύχην εἰς Ἀμερικήν, ὅτι ἐπρεπε νὰ παύσω πλέον ἀναλογιζομένη αὐ-

τὸν καὶ δτι ὥφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ πατρός μου.

Τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν διηλθον ἐν παραφορᾷ, κρατοῦσα στριγκτὰ τὴν ἀνθοδέσμην μου καὶ ὄνειροπολοῦσα τὸν Βαλθίσαρ, τὸ παρεκκλήσιον τῆς Καλῆς Βοηθείας καὶ τὸ πλιόν τὸ ἀπάγον τὸν Άλερτον.

Τρις ἐνόμισα δτι ηκουσα τὴν φωνὴν καὶ τὰ βήματά του ὑπὸ τὸ παραθύρον μου... ἔπειτα πεισθείσα τέλος περὶ τῆς πλάνης μου, εὑρέθην, τῆς αὐγῆς ἀναφανείσας, μόνη μετά τῆς ανθοδέσμης μου, τίποτε μὲν μὴ ἐλπίζουσα πλέον, μὴ δυναμένη δῆμας καὶ νὰ πιστεύω δτι ἐλησμονιθήν.

Ἐν τούτοις ὁ Άλερτος εἶχεν ἀναγωρήσει καὶ δύο ἔτη παρῆλθον χωρὶς οὔτε τὶ περὶ αὐτοῦ νὰ μάθω, οὔτε ἡ πίστις μου νὰ κιονισθῇ.

Δὲν ἀπῆλπισθην περὶ τῆς ἐπανόδου του, ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Λουζά διὰ έωντῆς συντετριμμένης, ειμὴ ὅτε πλέον ἔμαθα τὸν εἰς τὰς ἀποικίας θάνατόν του.

— Τὸν θάνατόν του! ἐπεφώνησεν ἡ Κ. Εὗρεν συνταραχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτοῦ.

— Φεῦ! ναι καὶ τὴν θλιβεράν δὲ ταύτην εἴ-

δησιν ἔλαθον παρὰ τῆς μητρός μου, ητίς καὶ τότε διὰ τελευταῖν φοράν μὲ παρεκίνητε νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου.

Ἄλλ' ὁ μετὰ τι θέντας αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἔδωκε πέρας εἰς ταύτην τὴν πάλην καὶ ἡμεῖς ἀφίσαντες τὴν Προβηγκίαν ἐγκατέστημεν εἰς Φλανδρίαν, ὅπου ἐγὼ ἀφιέρωσα τὴν ζωήν μου εἰς τὴν εὔτυχίαν τῆς ἀνεψιᾶς μου Ἀγγελικῆς καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν τελευταίων ἐρθυμάτων.

Αἱ δάλειαι αὗται ἔγένοντο ἡ πολυτιμοτέρα μου ἀποσκευή ἀναχωροῦσα ἀπὸ Μασσαλίας ἡγόρασσα ἀπὸ τοὺς ἀνθούμους ὅλα τὰ εἴδη αὐτῶν, καὶ ἀν ἡδυνάμην ἤθελα τὰ ἀγοράσει ἀπὸ τὸν κόσμον ὄλοκληρον. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλβέρτου ἀποθανόντος μετέσθη εἰς τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ του, καὶ ὅτι ἔκαστον πέταλον αὐτοῦ ἀνθοῦν ἐν τῷ κήπῳ μου, ἐν τῷ δωματίῳ μου ἢ ὑπὸ τὴν γραφίδα τῆς Ἀγγελικῆς μοὶ λέγει διὰ γλώσσης ἣν μόνη ἐγὼ ἔινοῶ. — Ὁχι, ὁ Ἀλβέρτος δὲν σὲ ἐλησμόνησε· ναὶ, ἀπέθανε πιστὸς εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ Βαλθάσαρ, τῆς Παναγίας τῆς Καλῆς Βοηθείας, καὶ τῶν ἑκατὸν ἐπιστολῶν δι' ᾧ ἀνενέωσε τοὺς ὄρκους τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Καὶ ἥδη ὅτε γνωρίζετε τὴν ιστορίαν μου, ἐπέλεξεν ἡ Κ. Δενώ τρεφομένη πρὸς τὸν Ἐρβεύ, ἥδη

ὅτε ἐμάθετε ὅτι ἡ ζωή μου δὲν εἶναι εἰμὴ πένθος μακρὸν, μακρὸν τοῦ μόνου ἀνθρώπου διὰ ἡγάπησα· ἥδη ὅτε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς τελευταίας ἐνθυμίσεως, ἡ συγκεφαλαίωσις αὐτη τῆς νηπιότητος καὶ νεότητός μου, εἶναι ἡ μόνη παραμοθία τῆς ὥριμου ἥδη ἡλικίας μου καὶ ἡ μόνη ἐλπὶς τοῦ ἐγγίζοντος γηρατός μου· ἥδη ὅτε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀνεψιᾶς μου ἀνεγνώρισα τὸ αὐτὸ πρός τὸν Κ. Δέοντα αἰσθητὰ ὅπερ ἔλλοτε προσήλου τὴν ἔδικήν μου καρδίαν πρὸς τὸν Ἀλβέρτον· ἥδη ὅτε μοὶ παρέσχετε τὴν μόνην χαρὰν ἣν ἡδυνάμην νὰ περιμένω εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τὸ νὰ μάθω δηλαδὴ ὅτι ἡ τελευταία ἐνθύμισις μόνον εἰς τὸν κηπόν μου ἀνθεῖ, βλαστάνουσα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῶν μειδιαμάτων μου καὶ ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν δακρύων μου· ἥδη τέλος ὅτε δὲν μοὶ ἔμενεν εἰμὴ νὰ ἀποθάνω ἐὰν ἔπρεπε νὰ συντρίψω τὴν ψυχὴν τῆς Ἀγγελικῆς καὶ νὰ βεβηλώσω τὰς προσφιλεστάτας δαλείας μου, σᾶς ἐρωτῶ, κύριε, καὶ δικαστὴν σᾶς θέτω, δύναμαι νὰ σᾶς πωλήσω τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ νὰ χωρήσω τὴν ἀνεψιάν μου ἀπὸ Δέοντος;

(ἀκολουθεῖ)

ΕΔΟΥΓΑΡΔΟΣ ΥΟΥΓΓ.

Πρώτη τῶν θαυμάτων τῆς δημιουργίας ἡ ποίησις, σημεῖον τοῦ ἀκατανούτου λόγου τοῦ παραγαγόντος τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μηδενὸς, κατ' ἐποχὰς ὡσεὶ εἰς λήθαργον βυθίζεται βαθὺν, ἐν ᾧ κατ' ὀλίγον φρίνεται ἀποβάλλουσα τὴν ἴσχυν, ἀπολλύουσα

τοῦ φωτὸς αὐτῆς τὴν ἀκτίνα καὶ προμηνύουσα τὸν θάνατόν της. Ἄλλ' ἡ ποίησις εἶναι ἀθάνατος· ἡ ποίησις ητίς καὶ πρὸ τῆς πλάσεως τῶν ὄντων πηρχε, διὰ παντὸς ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Θεοῦ θέλει ζῆν καὶ ὅταν ἔτι ἐπέλθῃ τοῦ αἰώνος ἡ συγτέλεια, διότι